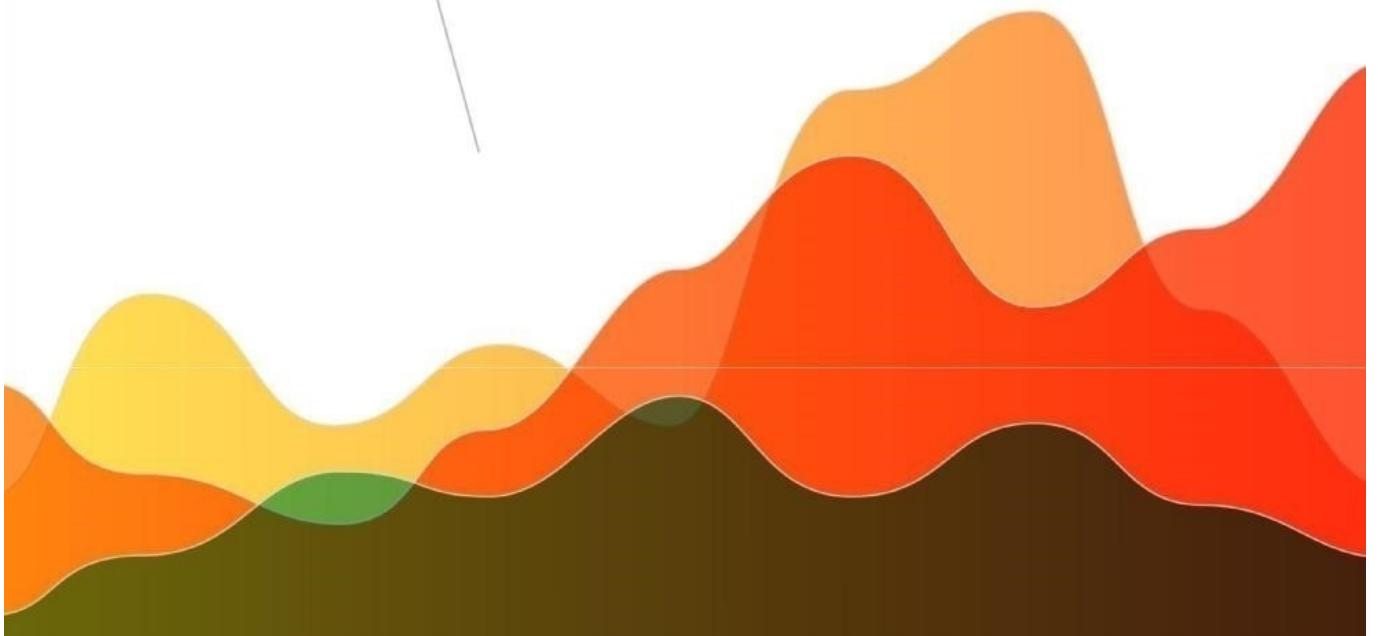

ADVANCES OF SCIENCE

**Proceedings of articles the international
scientific conference
Czech Republic, Karlovy Vary -
Ukraine, Kyiv, 28 September 2018**

	ЗАКЛАДУ.	
161.	АРМАШ Т. С. РОЗВИТОК АЛГОРИТМІЧНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ МАТЕМАТИКИ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ ЛІНІЙНОЇ АЛГЕБРИ.	1212
162.	KIRYEV I.V., ZHABOTYNSKA N.V. EXPERIENCE OF THE APPLICATION OF VISUAL TEACHING METHODS FOR STUDENTS OF THE NATIONAL PHARMACEUTICAL UNIVERSITY.	1221
163.	ТРУС О. М., ПРОКОПЕНКО Е. В. ВПЛИВ ТРИВАЛОГО УДОБРЕННЯ В ПОЛЬОВІЙ СІВОЗМІНІ НА БІОЛОГІЧНУ АКТИВНІСТЬ ҐРУНТУ.	1224
164.	РОМАНОВА З.М., РУБАН В.В., МАТВІЄНКО В.І. ДОСЛІДЖЕННЯ СТІЙКОСТІ ПИВА.	1233
165.	ЗАГОРОДНЯ Л.П. ЗМІСТ ПРАКТИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ МАГІСТРАНТІВ ДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ В ДОШКІЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ.	1236
166.	СКЛЯР О.Г., СКЛЯР Р.В. АНАЛІЗ ОРГАНІЧНИХ ДОБРІВ ПІСЛЯ АНАЕРОБНОЇ ФЕРМЕНТАЦІЇ.	1246
167.	НЕСПЛЯК О.С., БАБЕЧКО О.Я. ФЛОРА ПРИДОРОЖНІХ ТЕРИТОРІЙ М. ІВАНО-ФРАНКІВСЬК.	1254
168.	БІЛЬДЕР Н.Т. ШЛЯХИ ОСОБИСТІСНОЇ ТА ПРОФЕСІЙНОЇ САМОІДЕНТИФІКАЦІЇ СТУДЕНТІВ-ДИЗАЙНЕРІВ.	1258
169.	МУДРАК Т.О., КУЦ А.М., КОВАЛЬЧУК С.С., КИРИЛЕНКО Р.Г. ОПТИМІЗАЦІЯ ТЕХНОЛОГІЇ ЗБРОДЖУВАННЯ ВИСОКОНЦЕНТРОВАНОГО СУСЛА ІЗ КРОХМАЛЕВМІСНОЇ СИРОВИНИ.	1268
170.	PASYEKA M., PASYEKA N., S. DANYLIUK, METHODS FOR ASSESSING THE CURRICULUM REGARDING INFORMATION TECHNOLOGY.	1275
171.	ХРАБАТИН Р.І., БАНДУРА В.В., САМАНІВ Л.В., КОЗАК О.Ф., ХРАБАТИН О.В. АДАПТИВНИЙ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ ПРОГРАМНИЙ ДОДАТОК НА ОСНОВІ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ ДЛЯ КЕРУВАННЯ ОПТИЧНОЮ СИСТЕМОЮ ПРОМИСЛОВОЇ СОНЯЧНОЇ ЕЛЕКТРОСТАНЦІЇ.	1284
172.	АНТОНОВА В.Ю. СОЦІОКУЛЬТУРНА ТРАНСФОРМАЦІЯ БУТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ЕТНОСУ В УМОВАХ ФОРМУВАННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ КУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ.	1295
173.	ЧЕРНОВА К.Ю., СТАНІСЛАВЧУК О.В. СТВОРЕННЯ ІНТЕРАКТИВНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО СЕРЕДОВИЩА ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ПІДГОТОВКИ СПЕЦІАЛІСТІВ У ГАЛУЗІ ОХОРОНИ ПРАЦІ.	1305
174.	ОРДІНА Л.Л. СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТ ПОНЯТТЯ КУЛЬТУРОТВОРЧОСТІ У ПЕДАГОГІЦІ.	1312

СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТ ПОНЯТТЯ КУЛЬТУРОТВОРЧОСТІ У ПЕДАГОГІЦІ

ОРДІНА Л.Л.

кандидат педагогічних наук, доцент

доцент кафедри теоретико-правових та соціально-гуманітарних дисциплін

Білоцерківський національний аграрний університет

м. Біла Церква, Україна

Освіта як соціальний інститут не може не реагувати на процеси культуротворення, що відбуваються в сучасному світі. Саме освіта повинна бути процесом, що породжує культуру, а не споживає або просто відтворює її. Заклади вищої освіти можна розглядати як мікросоціальні моделі, в яких освітній і науковий процеси сприяють розвитку культуротворчої здатності майбутніх фахівців.

У сучасній педагогіці поняття «культуротворчість» активно вводиться в навчальний та методичний процеси. Феномен цього явища був предметом вивчення з стародавніх часів і досліджувався такими вченими, як Платон, Аристотель, А.Августин, Ж.Ж.Руссо, І. Кант, Г.Гегель та ін. Вони розглядали культуротворчість як екзистенціальне самовизначення людини, що набуває культурно визначеної форми; обґрунтовували історичне формування художнього способу культуротворчої діяльності, зокрема наголошували на абстрагуванні практики культуротворчої діяльності первісної людини як імітаційного випробування практики. Е. Гуссерль, визначає стиль культуротворчості як такий спосіб, прийом, метод, контекст якого збігається зі стилем людського існування[1]. Таким чином, культуротворчість має глибинні антропологічні корені, які відтворюють еволюцію людини.

На сьогодні понятійний апарат категорії «культуротворчість» формалізувався і певною мірою систематизувався у працях української та західноєвропейської культурософської думки. Завдяки традиційному та

новітньому підходам термін «культуротворчість» набуває нових характеристик, які у різних аспектах свого застосування мають часом протилежні значення і часто вживаються як поняття, що не потребують особливих пояснень.

Фундаментальну роботу, в якій безпосередньо розкрито природу, системи, процесикультуротворчості представлено вітчизняним філософом В. Н. Леонтьєвою. Дослідниця відзначає, що одиницею культуротворчого процесу є культурний акт як утвердження культурного явища (конкретної єдності змісту й культурної форми)[2]. Відзначимо також акцентуацію представників вітчизняної наукової думки на проблемі нерозривного зв'язку діалогічного способу мислення та культуротворчості[3].

У педагогіці соціокультурний аспект поняття культуротворчості розглянуто Є. Бондаревською, Є Бурцевою, Є Лаврухіною, І. Макарцевою та ін. Є. Лаврухіна вважає освіту складовим процесом культуротворчості. На думку Є. Лаврухіної, на першій стадії(дитинство-стародавній світ) дитина починає своє життя, що складається з загальних уявлень, вона наслідує, управляє, їй властиве міфологічне мислення. Рівень світосприйняття і творчості дитини залежить від її володіння мовою. Мета освіти тут – навчити орієнтуватися у мовленнєвій ситуації. На другій стадії, відбувається становлення понятійного мислення, відокремлення образів від сенсу за наступними ступенями: від порівняльного аналізу образів культури до знання, від нього до судження. Важливий компонент на цій стадії – промовляння. Формується логічне мислення, яким оперує людина у своїй свідомій діяльності. На третьому етапі відбувається розподіл «Я» і світу. Важливо навчити людину орієнтуватись в хаосі і мозаїці сучасної культури. І останній крок – підготовка до самовизначення і виходу із освітнього простору школи у світ справжнього, в реальний стан культури. Поняттям «культуро творчість» Є. Лаврухіна визначає «єдність культурної діяльності соціально-індивідуального буття - буття в культурі – і такий механізм спадковості, який базується на здібності людини об'єктивувати сутнісні творчі сили, що проявляються як у зародженні нових

культурних форм, цінностей, через їх виявлення, інтерпретацію, оцінку – у свій духовний космос» [4].

Т. Кузьміна розглядає культуротворчість як «єдність пізнавальної і перетворювальної діяльності особистості, що проявляється як в оволодінні культурними смислами, так і у виявленні нових культурних форм, цінностей за допомогою інтерпретації, трансформування, оцінки[5,с.65]».

Культуротворчість, на нашу думку, базується на здатності людини до творчості, що в свою чергу, визначає творчі здібності особистості. У розвитку здібностей особистості важливу роль відіграють психологічні фактори, оскільки їх розуміють як «характеристику індивіда з боку психічних явищ, які зумовлюють успішність його діяльності[6,с.461]».

У процесі розв'язання творчої задачі індивід використовує широку гаму своїх творчих здібностей, для чого потрібен стійкий і сильний рівень внутрішньої мотивації, яка є об'єктивною якістю творчої особистості.

Мотивація посідає одне із центральних місць у навчанні, наслідки її дослідження стають основою для планування процесу формування можливих перспектив, розвитку, появи рис особистості, які відповідають соціальним вимогам. Одним із способів пояснення мотивів поведінки та їх класифікації полягає в тому, що передбачається існування певних внутрішніх мотиваційних станів, які характеризують нахили і потреби особистості. Це означає, що для успішної мотивації студента щодо творчої діяльності потрібно визначити такі його потреби, які формують і контролюють його поведінку. Саме творча діяльність сприяє розвитку нестандартного мислення, пошуку нових способів діяльності, вмінню висувати гіпотези, формувати проблеми та узагальнювати їх тощо. В цьому процесі відбувається відкриття, яке приносить радість пізнання, а разом з тим і усвідомлення свого саморозвитку. Новизна виступає стимулом його активності, в тому числі пізнавальної. Творча діяльність дає можливість розширити спілкування з оточуючим середовищем, адже, для розв'язання творчої задачі потрібна інформація, яка може бути отримана і від безпосередніх

новаторів. Це дає можливість ідентифікувати себе з іншими, отримати від інших оцінку своєї діяльності.

Можливість розвитку творчих здібностей підтверджується успішним досвідом багатьох викладачів, у тому числі тих, хто застосовує методи теорії розвитку творчої особи, створеної на базі принципів теорії вирішення винахідницьких завдань. Творчі здібності - головний чинник підвищення ефективності людського капіталу і цей ресурс можна розглядати як невичерпний. Учити творчості, як міркував А. Маслоу, потрібно в тому сенсі, щоб навчені не боялися змін, були готові прийняти нове [7, с.108-112]. Потрібно готувати не просто фахівців у звичному сенсі, а креативних фахівців.

Для того, щоб сформувати здатність до культуротворчості, потрібно специфічне середовище, в якому суб'єкт зможе такі здібності розвивати. У культуротворчому середовищі закладу вищої освіти творчі здібності студентів визначаються, як:

- * набуття знань, умінь, навичок, необхідних для самостійного творчого рішення поставлених задач, що виступають на перший план за своєю значущістю згідно з сучасними вимогами;
- * потреба та уміння напрацьовувати нові знання та уміння для вдосконалення професійно-творчої діяльності;
- * прагнення до самореалізації, до втілення у виробничій практиці своїх намірів та способу життя.

Основними напрямками, які сприяють активізації творчих здібностей студентів у культуротворчому середовищі закладу вищої освіти, є:

- * залучення студентів до цінностей культури;
- * створення умов для розвитку молодшої людини як суб'єкта культури;
- * допомога студентам у розвитку творчого потенціалу, здібностей, самореалізації у майбутній професії.

Отже, ми вважаємо, що здатність до культуротворчості визначено як синтез властивостей і особливостей особистості, здатної, по-перше, використовувати свій особистий культурний досвід, як індивідуальний спосіб

осягнення культури, по-друге, розпізнавати, трансформувати, перетворювати культурні смисли в нові ціннісні орієнтири за допомогою взаємодії з іншими суб'єктами.

ВИКОРИСТАНА ЛІТЕРАТУРА

1. Гуссерль Э. Кризис европейского человечества и философия // Вопросы философии. – № 3. – 1986. – С. 108
2. Леонтьева В.Н. Культуротворческий процесс: основания и начала. – Харьков: изд-во ХНУ им. В.Н. Каразина, 2003. – с. 56-57
3. Даренський В.Ю. Діалогічна природа культуротворчості//Вісник Державної академії керівних кадрів культури і мистецтв.–№ 2. –2005. – С. 31.
4. Лаврухина Е.А. Культуротворческая парадигма образования.http://bank.orenipk.ru/Text/t13_208.htm
5. Кузьмина Т. Культуротворческая среда как фактор саморазвития педагогического коллектива образовательного учреждения: дис.. ... канд. пед.. наук –13.00.01./ Кузьмина Татьяна Валерьевна. – Тобольск, 2002.– 213 с.
6. Здібності // Загальна психологія/ М'ясоїд П.А. – К.: „Вища школа”.2001. – С.416-432
7. Маслоу А. Психология бытия: Пер. с англ. – М.: Рефл.- бук; К.: Ваклер, 1997. – С. 108-112.